

Na únor příštího roku (2022) se chystá ve Vatikánu symposium *o kněžství*, což je klíčové téma pro naši dobu. Sledujme i my v rozjímání tohoto a příštího měsíce naše zdrojové živiny, které obzvláště v díle Služebníků vyrůstají z jediného Kristova kněžství. Vracíme se ke kořenům (Kristovu kněžství), aby strom (mystické tělo církve) plodil ovoce podle potřeb doby, jak skrze kněžství všeobecné, tak díky kněžství služebnímu.

Nejtajemnější prostor Ježíšova Srdce – jeho střed – tvoří hlubina velekněžství. Když prosíme o podobnost našeho srdce jeho Srdci, prosíme především o rozvinutí kněžství v nás: *všeobecného* (u všech pokřtěných) a z něho pak vyrůstajícího *služebného* (u vysvěcených kněží). Když nás Ježíš přetváří ke své podobě, nejraději své Srdce ukazuje jako „tiché“ a „pokorné“, protože z tichosti a pokory jako z opěrných pilířů vyrůstá i náš kněžský rozměr.

Tichost je živnou půdou především všeobecného kněžství a *pokora* (chudoba ducha) zase kněžství služebného – jak nás tomu učí dva z osmi desátek našeho růžence (první a šestý): v nich se učíme vnímat tento dvojí rozměr kněžství (všeobecného a služebného), slévající se v Ježíšově Srdci.

První desátek *ke cti Ježíšova Srdce trpícího z lásky* je spojený s blahoslavenstvím milující tichosti a vyprošuje svátost křtu. A skutečně: všeobecné kněžství Božího lidu vyrůstá z křestních závazků a rozvíjí se v prostředí milující tichosti před Pánem. Křest nás zavazuje k rozvíjení osobního vztahu s Bohem, abychom chodili v důvěře s Pánem, znali ho a učili se viset pouze na něm. K tomuto křestnímu závazku (dát prostor osobní lásce s Bohem) se navrací neustále každé lidské srdce, a tím se v něm rozvíjí všeobecné kněžství. Rovněž ale také každý vysvěcený kněz musí tento křestní závazek oživovat, aby se jeho služebné kněžství nestalo prázdnou formou.

Do tajemství služebného kněžství dorůstáme **šestým desátkem** (osmidesátkového) růžence (*ke cti bezmocnosti všemohoucího Ježíšova Srdce krvácejícího z lásky*), který je spojený s blahoslavenstvím chudoby ducha (tedy s mystikou) a vyprošuje přímo svátost kněžství. Modlíme se v něm i za to, aby půda všeobecného kněžství byla natolik úrodná, že vydá plody kněžství služebného: jinak řečeno, jsou-li lidská srdce naplněná Bohem (žijí-li svůj křest), počínají a rodí pro tělo církve nové kněze.

Proto také při modlitbě prvního desátku s blahoslavenstvím tichosti držíme v rukou srdce svatého Josefa (zástupce všeobecného kněžství, který svým srdcem hýčká Ježíše) a při modlitbě šestého desátku s blahoslavenstvím chudoby (mystiky) držíme v rukou srdce Panny Marie, jež tajemně odráží velekněžství svého Syna jako matka všech kněží.

Jako se rozvíjí v prostředí tichosti pokora všeobecného kněžství, prostředí chudoby ducha přivádí vysvěcené kněze k moudrosti: Ježíšovo tiché a pokorné Srdce tak odráží nejhlubší aspekt jeho jediného kněžství, které se v lidech rozvíjí na způsob

(všeobecného) „kněžství srdce“ nebo (speciálního) „služebného kněžství“. Služebné kněžství a všeobecné kněžství věřících vyrůstají z jediného Kristova kněžství, a to znamená také, že je tu vzájemná odpovědnost mezi společenstvím pokřtěných a kněžími.

Člověk žijící své všeobecné kněžství se stává duchovním otcem-matkou a jeho duchovní rodičovství plodí nové služebné kněze, sloužící Božímu lidu. Především ve zprostředkování svátostí je kněz nenahraditelný, neboť drží svět pod vodopádem lásky-svátostí. Šíří kolem sebe smysl pro Boží věci a jako prorok ukazuje, kde září světlo Kristovo, aby přinášel neklidným srdcím naději: tím zajišťuje Božímu lidu přirozené prostředí k dozrání v mučednictví srdce (pokud možno) již zde na zemi.

Takže tichost a pokora Ježíšova Srdce vyjadřují dva rozměry jediného kněžství, kde azurové blahoslavenství tichosti souvisí s kněžstvím všeobecným a hlubinně modré blahoslavenství chudoby ducha sálá kněžstvím služebným. Služebné kněžství je důsledkem křestního kněžství svatého věrného Božího lidu.

Jak Boží lid, tak vysvěcení kněží se ale musejí neustále vracet ke křestnímu základu – ke kněžství všeobecnému: nejprve hledají intimitu s Bohem, důvěrné přátelství, učí se ho ve všem nalézat – aby ze vztahu teprve vyrostla plodná služba (kněží i Božího lidu). Pro oba rozměry kněžství je klíčová stálá obnova pokory (jak a v čem ji žít, musí každý stále hledat) a péče o tichost, jako oběť Bohu nejmilejší. Znovu a znovu, vědomě a ochotně na oltáři Ježíšova Srdce obětovat skrytě celý svůj život, to přivádí srdce k touze: Dělej si se mnou, Pane, co chceš! – k nejvyšší svobodě. Největším pokladem pro Pánovo Srdce je tichá oběť z lásky... *(pokračování v měsíci říjnu)*

S. Luisa Karczubová

Praktickým vyjádřením lásky je milosrdenství: to, že se k druhému skláním, abych mu prokázal dobro. To nejvyšší milosrdenství má s námi Bůh sám, který se k nám sklání stále a dává nám stále více pochopit a prožívat, jak jedná Vládce, který je milosrdný a svatý. Nejvyšším projevem lásky je něha. Papež František nás často vybízí k tomu, abychom se nebáli být něžní. Něha našeho srdce vůči bližním teče jako hojivá mast do zraněných srdcí našich blízkých, kteří přicházejí do naší blízkosti. Nebojme se být milosrdní a něžní. Jistě to neznamená to, že se necháme druhými zotročovat nebo sebou vláčet podle jejich choutek, nepřestávejme rozlišovat! Přesto nechejme Pána, aby on sám skrze naše životy žil a prožíval v nás praktickou lásku. Ještě více zaměřme svůj pohled k planoucí věčnosti, náruči Nebeského Otce, který nás volá a zve, přiřazuje ke svému Synu, k Srdci, které je probodené z lásky!

S. Kateřina Klosová

Ze slov otce Tomáše Špidlíka: Potkal jsem skauty v lese. Tvářili se nějak ustaraně. Dívali se na zem upřeně. „Copak jste chlapci ztratili?“ Zasmáli se srdečně: „Poklad!“ Je to totiž známá skautská hra. Jedna skupina jde předem a něco schová, označí pak cestu k tomu malými, nenápadnými znameními. Umění pak druhé skupiny se ukáže v tom, dovedou-li schovanou věc najít. Vždycky nás potěší, když něco náhodou najdeme, i kdyby to byl jenom hřib v lese. Je to neočekávaný dar. Je náhodný? Někteří umějí houby hledat. Ti pak jich donesou daleko víc. Ale jsou ve světě daleko důležitější věci než hříby. Jak je najít? Má o tom pěknou úvahu známý německý pedagog Förster. Je pro mládež, ale mohou si ji poslechnout i dospělí. Začíná se Sherlockem Holmesem, detektivem, který umí odkrýt tajemství všech zločinů. Není to pro něho těžké, protože si všimne věcí, které jiní nevidí. K tomu pak dodává Förster poučení chlapcům: „Naučím vás, jak se i vy stanete detektivy, a to ve smyslu daleko krásnějším!“ Jak se k tomu dojde? Prostě. Stačí se ráno podívat na snídani, která je připravená na stole. Jak k tomu došlo, že tu leží? Kolik je tu práce, a to všechno jenom k tomu, aby se chlapec nasnídal. Jaký je výsledek této detektivní práce? Nemůže být jiný než pocit vděčnosti k těm, kteří tak pro nás pracují. Krásně je tento motiv vyjádřen ve Wolkerově *Baladě o očích topičových*. Svítí žárovka. Ale v elektrárně topič musel celou noc přikládat na oheň a přiložil tam denně kousek svých očí. Není to z uhlí, ale je to ze světla jeho očí, že mám světnici osvětlenou. Jak jinak se jeví svět pro toho, kdo v něm umí hledat poklady tímto způsobem. Je to ovšem jiný pohled než ten, kterému říkáme novinový. V denících se píše o skandálech, o podvodech, o vraždách. Něco z toho je neověřené, ale většinou jde o údaje pravdivé. Přesto je to beznadějně jednostranný pohled na skutečnost. Ale jak tedy zabránit falešnému pohledu na události? Je potřeba být detektivem. Za těmi skandály, o kterých se mluví, hledat krásné věci, o kterých se nemluví. Tento pohled na svět doporučoval sv. Ignác k rozjímání: dívat se, jak ve světě pracuje Bůh. Kdo si zvykne dělat detektiva v tomto oboru, objeví neuvěřitelné množství pokladů okolo sebe, ve svém životě, v novinách, při obrazovce. To všechno jsou jenom opony, za nimi probíhá pravý děj světové hry, a to je drama spásy světa. Pohled na svět tedy přestává být nudným, pohoršlivým, ale skrytou liturgií. Milujícím Boha, píše svatý Pavel, všechno napomáhá k dobrému. (*Řím 8,28*)

